

беше окопитил и станал арогантен, поднесе през нощта на 31. XII. срещу 1. I. 1914 година, като новогодишен дар на българския народ, указ за разтуряне на XVI Об. народно събрание. Разтурянето на последното бе един антипарламентарен и антиконституционен акт, защото не бе направен и най-малкият опит за образуване на едно коалиционно правителство, което би могло да получи нейното доверие. — Това бе вторият крупен акт от обновата на България.

За да се здобие с една камара, която да даде доверието си на неговото правителство на „патриотическа концентрация“, бяха направени избори и в новите присъединени към България земи, без едно Велико народно събрание да бе оформило това присъединяване. Без съмнение, не би се намерило в България Велико народно събрание, което да откаже да санкционира фактическото присъединение към България на една територия, която българският народ бе заплатил с цената на много кръв и с части от собственото тело на България. Пред вид, обаче, на особените условия, създадени от Букурещкия договор, който даде право на населението на тия земи да избере своето окончателно поданство в един срок от пет години, едно Велико народно събрание би създадо за тези земи един преходен режим, който да ги подготви в административно и във всяко друго отношение за окончателното им сливане със стара България. Вместо това, в тия пълни с чужди поданици земи се произведоха избори, без да се позволи на никоя от опозиционните партии да развие агитационна дейност, като тази задача се предостави изключително на правителствената администрация. Тия избори, при които от 764,286 гласували български избиратели, 418,058